

Ministerstwo Klimatu i Środowiska

Podsekretarz Stanu
Anita Sowińska

DGO-OP.0500.21.2026.JM
4374639.17938727.14478054
Warszawa, 25-05-2026

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację Pana Posła Grzegorza Gaży (K10INT17010).
Temat: w sprawie tezy zawartej w ocenie skutków regulacji (OSR) projektu ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (nr UC100).

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z interpelacją nr K10INT17010 pana Posła Grzegorza Gaży przekazuję odpowiedź w zakresie kompetencji Ministra Klimatu i Środowiska.

1. Doprecyzowanie, czego dotyczy „nieuzasadnione uszczelnienie”? Z wypowiedzi medialnych można domyślać się, że chodzi o mechanizm Dokumentów Potwierdzających Recykling. Wydaje się to być kwestią kluczową dla kierunku zaproponowanych zmian, stąd prośba o doprecyzowanie.

Europejskim standardem w systemach ROP jest ponoszenie kosztów na etapie wprowadzania produktu w opakowaniu do obrotu, a zatem w punkcie, w którym producent podejmuje decyzje projektowe i materiałowe, a więc kształtuje parametry opakowania determinujące jego podatność do recyklingu. W konsekwencji stawki przypisane do poszczególnych formatów i rodzajów materiałów opakowaniowych pełnią funkcję instrumentu ekonomicznego, bowiem ich odpowiednie zróżnicowanie wpływa na wybory producentów, zachęcając do ograniczania masy opakowań i unikania nadmiernego opakowywania, stosowania materiałów podatnych do recyklingu oraz eliminowania zbędnych elementów utrudniających recykling. Tym samym ROP w ujęciu europejskim oddziałuje przede wszystkim „na wejściu” poprzez projektowanie i wprowadzanie opakowań, a nie „na wyjściu”, poprzez wtórne rozliczanie braków oparte na instrumentach dokumentacyjnych.

Na tym tle obowiązująca w Polsce konstrukcja ROP dla opakowań stanowi odstępstwo, ponieważ wprowadzający do obrotu (producent) rozliczany jest de facto po fakcie: w kolejnym roku ponosi opłatę za opakowania wprowadzone do obrotu, które (w ujęciu formalnym) nie zostały wykazane jako poddane recyklingowi z uwagi na brak stosownego dokumentu DPR lub EDPR. W praktyce prowadzi to do przeniesienia ciężaru z finansowania realnego systemu zbierania i zagospodarowania odpadów na pozyskiwanie dokumentów na rynku. W rezultacie mechanizm rozliczeniowy zależy w większym stopniu od dostępności DPR i EDPR oraz ich cen niż od rzeczywistych kosztów zagospodarowania odpadów opakowaniowych.

Równocześnie należy stwierdzić, że faktyczne koszty zbierania i zagospodarowania odpadów opakowaniowych są obecnie w znacznym zakresie ponoszone przez mieszkańców w ramach opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, co skutkuje strukturalną niespójnością: producent ponosi obciążenie przede wszystkim w związku z brakiem dokumentów DPR lub EDPR, natomiast koszty funkcjonowania systemu komunalnego (niezależnie od skali wprowadzania opakowań do obrotu) przenoszone są na mieszkańców. W efekcie wszyscy mieszkańcy gminy, niezależnie od poziomu konsumpcji i ilości generowanych odpadów opakowaniowych, ponoszą porównywalne opłaty, co w praktyce oznacza subsydiowanie: osoby o niskiej konsumpcji współfinansują zagospodarowanie odpadów wytwarzanych przez osoby konsumujące nadmiernie. Taka konstrukcja jest społecznie niesprawiedliwa i ekonomicznie nieefektywna, nie premiuje ograniczania strumienia wytwarzanych odpadów ani racjonalnych wyborów opakowaniowych, a w dłuższej perspektywie może podważać akceptację społeczną dla systemu.

Co istotne, w ramach obecnego modelu ROP nie ma realnej możliwości skorygowania wskazanej niesprawiedliwości, ponieważ punkt ciężkości finansowania pozostaje po stronie mieszkańców jako uczestników systemu komunalnego, a nie po stronie konsumpcji produktów w opakowaniach. Z tego względu konieczna jest zmiana logiki obciążenia kosztami zbierania i zagospodarowania odpadów opakowaniowych z mieszkańca na konsumenta, przy wykorzystaniu ROP jako mechanizmu, w którym odpowiedzialność za odpad (finansowa albo finansowa i organizacyjna) przypisana jest producentowi.

Należy przy tym spodziewać się, że koszty ponoszone przez producentów w nowym modelu ROP znajdą odzwierciedlenie w cenach produktów, a więc zostaną przeniesione na konsumentów. Taki mechanizm jest spójny z obserwowaną praktyką rynkową, w której wzrost kosztów po stronie producentów (np. energii czy surowców) znajduje przełożenie na poziom cen. Jednak w takim modelu jest to rozwiązanie racjonalne i proporcjonalne, ponieważ to konsument poprzez decyzje zakupowe determinuje skalę konsumpcji oraz ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych. Oznacza to, że koszt zagospodarowania odpadu byłby ponoszony w momencie zakupu produktu, a nie solidarnie przez wszystkich mieszkańców gminy, w tym również przez osoby, które z danego produktu nie skorzystały.

W konsekwencji producenci otrzymaliby jednoznaczny sygnał kosztowy na etapie projektowania i wprowadzania produktu w opakowaniu do obrotu, co wymuszałoby redukcję masy opakowań, eliminację opakowań zbędnych oraz wybór rozwiązań o wyższej recyklowalności, dla których opłata opakowaniowa byłaby niższa. Równocześnie konsument zachowałby realne prawo wyboru pomiędzy produktami różniącymi się poziomem opakowania i jego wpływem na koszty systemu. W efekcie każdy konsument ponosiłby koszty powiązane z wytworzonymi odpadami wynikającymi z własnych decyzji, a system zostałby uporządkowany zgodnie z logiką ROP oraz zasadą „zanieczyszczający płaci”.

Mając na uwadze powyższe, „nieuzasadnione uszczelnianie” odnosi się do całego modelu ROP funkcjonującego w Polsce, a nie wyłącznie mechanizmu dokumentów DPR i EDPR.

2. Wskazanie przesłanek, które przemawiają za tezą, iż nie ma możliwości dalszego uszczelnienia mechanizmu DPR w ramach projektowanych rozwiązań (np. nadzór nad prawidłowością danych, narzędzia kontroli, zapobieganie nadużyciom).

Obowiązujący system ROP opiera się na założeniu pokrycia całości kosztów zagospodarowania odpadów opakowaniowych przez zapewnienie transferu finansowego od producentów do podmiotów przygotowujących odpady do recyklingu. Przedmiotowa płatność miała przekładać się pośrednio na pokrycie kosztów innych działań w łańcuchu gospodarowania odpadów, od etapu ich odbioru i zbiórki. W praktyce system nie zapewnia jednak zadowalającego pokrycia kosztów selektywnego zbierania i transportu odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych, które finansowane są przez mieszkańców z ponoszonych przez nich opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

Obowiązujący system wymaga, aby wprowadzający produkty w opakowaniach (zarówno pochodzących z gospodarstw domowych, jak i przemysłowych) zapewniali recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadzili produkty do obrotu, a także prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Już obecnie wprowadzający produkty w opakowaniach uwzględniają w cenach produktów koszty realizacji ww. obowiązków. W tabeli poniżej przedstawiono wymagane poziomy recyklingu odpadów opakowaniowych dla roku 2026:

Rodzaje opakowań, z których powstały odpady opakowaniowe	Poziomy recyklingu odpadów opakowaniowych na rok 2026, które wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany osiągnąć [%]	Poziomy recyklingu odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych na rok 2026, które organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić w osiągniętych poziomach recyklingu odpadów opakowaniowych [%]
razem (suma nw. rodzajów opakowań)	66	-
z tworzyw sztucznych	51	56
z aluminium	53	72
z metali żelaznych	72	46
z papieru i tektury	77	31
ze szkła	71	72
z drewna	26	0

Obowiązek ten może być realizowany przez wprowadzającego produkty w opakowaniach:

- samodzielnie - przez poddanie recyklingowi wyłączenie odpadów opakowaniowych wytworzonych przez siebie lub zebranych od innych posiadaczy odpadów, przy czym muszą to być odpady takiego samego rodzaju i w takiej samej masie jak odpady opakowaniowe powstałe z wprowadzonych przez niego do obrotu produktów w opakowaniach. W tym przypadku dany podmiot zbiera samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu odpady opakowaniowe, które następnie przekazywane są do recyklera, który potwierdza poddanie tych odpadów recyklingowi przez wystawienie dokumentu DPR lub EDPR (w przypadku wysyłki odpadów poza Polskę). Najczęściej samodzielną formą realizacji ww. obowiązku dotyczy odpadów przemysłowych oraz podmiotów, które wprowadzają produkty w niewielkiej ilości opakowań (o łącznej masie poniżej 1 Mg),

- za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań - przez zawarcie z taką organizacją stosowej pisemnej umowy. W takim przypadku organizacja odzysku opakowań nie zbiera bezpośrednio odpadów opakowaniowych oraz nie przekazuje ich do recyklera, a jedynie skupuje z rynku dokumenty DPR i EDPR, o które wnioskowały na ich rzecz podmioty faktycznie gospodarujące odpadami. Ta forma realizacji obowiązków dotyczy zarówno odpadów przemysłowych, jak i odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych.

Obecny system bezpośrednio wiąże obowiązek płatności wyłącznie z poziomem recyklingu odpadów opakowaniowych określonej kategorii materiałowej, nie z samym wprowadzeniem na rynek opakowania, które stanie się odpadem wymagającym zagospodarowania.

Przykład:

Organizacja odzysku opakowań przejęła obowiązek zapewnienia recyklingu odpadów opakowaniowych od wprowadzającego produkty w opakowaniach, który w 2026 r. po raz pierwszy wprowadził do obrotu produkty przeznaczone dla gospodarstw domowych (np. produkty żywnościowe) w 10 Mg opakowań z tworzyw sztucznych. Odpady opakowaniowe powstałe z tych opakowań trafiły do gminnego systemu gospodarowania odpadami. Organizacja odzysku opakowań musi zatem zapewnić recykling (pozyskać dokumenty DPR/EDPR) 5,1 Mg odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, w tym jedynie 2,86 Mg odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych.

W przypadku niezrealizowania ww. obowiązku wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacje odzysku opakowań wnoszą opłatę produktową na rachunek bankowy prowadzony przez właściwego marszałka województwa, a ten po pomniejszeniu jej o 10% przekazuje wpływy z tej opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (zwanego dalej: "NFOŚiGW"). Wpływy z tytułu opłaty produktowej za opakowania, w części należnej NFOŚiGW wyniosły:

- w 2021 r. – 22,43 mln zł,
- w 2022 r. – 23,52 mln zł,
- w 2023 r. – 28,07 mln zł,
- w 2024 r. – 32,40 mln zł.

Rok 2023 był dla obecnego systemu ROP rokiem przełomowym, bowiem w jego drugiej połowie na rynku gospodarki odpadami opakowaniowymi doszło do gwałtownego wzrostu cen zakupu dokumentów DPR, które były spowodowane następującymi czynnikami:

- wzrost poziomów recyklingu, które wprowadzający produkty w opakowaniach są obowiązani osiągnąć,
- obowiązek uwzględniania na dokumentach DPR (EDPR) masy odpadów opakowaniowych, która została faktycznie poddana recyklingowi (odliczanie zanieczyszczeń – czyli masy odpadów, które zostały odrzucone przez zakład recyklingu i niepoddane recyklingowi),
- eliminacja z rynku podmiotów sporządzających dokumenty DPR i EDPR, które nie obrazowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych (recyklingu odpadów opakowaniowych, eksportu odpadów opakowaniowych lub wewnątrzspółnotowej dostawy odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi)¹,
- obniżenie cen i spadek popytu na surowce wtórne,
- wzrost kosztów prowadzenia działalności przez recyklerów,

¹<https://www.gov.pl/web/po-legnica/akt-oskarzenia-przeciwko-sprawcom-prania-pieniedzy-pochodzacych-z-oszustw-oraz-o-inne-przestepstwa>

- konkurencja między organizacjami odzysku opakowań o pozyskanie dokumentów DPR i EDPR pozwalających na realizację zakontraktowanych obowiązków.

W konsekwencji powyższego organizacje odzysku opakowań zmuszone były do aneksowania zawartych wcześniej umów z wprowadzającymi produkty w opakowaniach oraz podniesienia cen oferowanych usług (również w trakcie roku), a w przypadku nieosiągnięcia wymaganych poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych również do wniesienia opłaty produktowej.

W 2024 r. nastąpił dalszy wzrost cen zakupu dokumentów DPR, co przełożyło się na wzrost jednostkowego kosztu przejścia obowiązku zapewnienia recyklingu 1 Mg odpadów opakowaniowych przez organizacje odzysku opakowań w stosunku do roku 2023 o 75-185%.

W 2023 r. organizacje odzysku opakowań odpowiadały za realizację ustawowych obowiązków w odniesieniu do 98,77% masy wprowadzonych opakowań, natomiast podmioty samodzielnie realizujące obowiązki wykonywały je w odniesieniu do 1,23% masy wprowadzonych opakowań; w 2024 r. było to odpowiednio 94,90% oraz 5,10%.

Na podstawie sprawozdań z wykonania budżetów JST określono wydatki całkowite gmin i związków międzygminnych na gospodarkę odpadami komunalnymi², które w 2024 r. wyniosły 14 262,15 mln zł, natomiast średnie wydatki miesięczne na osobę wyniosły w Polsce 31,70 zł i wahały się od 21,50 zł w województwie świętokrzyskim do 42,58 zł w województwie dolnośląskim.

Od wielu lat dochodzi do naruszeń przepisów prawa w postaci wystawiania dokumentów DPR/EDPR nie obrazujących rzeczywistych zdarzeń gospodarczych (recyklingu odpadów opakowaniowych, eksportu odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi), pozostających poza wiedzą marszałków województw, oraz posługiwania się tymi dokumentami przez organizacje odzysku opakowań do potwierdzania wykonania ustawowego obowiązku osiągnięcia wymaganych poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych. W konsekwencji powoduje to ograniczone wpływy z tytułu opłaty produktowej. Wprowadzenie ewidencji odpadów w BDO ograniczyło wystawianie przez recyklerów nierzetelnych dokumentów DPR/EDPR, co z kolei doprowadziło do wzrostu kosztów zakupu tych dokumentów przez organizacje odzysku opakowań, niemniej jednak nadal dochodzi do nadużyć w tym obszarze. Dokumenty DPR/EDPR do 2025 r. sporządzane były w wersji papierowej, od 2026 r. wprowadzono wersję cyfrową tych dokumentów w BDO, co powinno znacząco ułatwić weryfikację rzetelności sporządzania tych dokumentów przez organy kontroli.

W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie wydanych przez jednego z marszałków województw decyzji o wysokości zaległości z tytułu opłaty produktowej za opakowania na rzecz organizacji odzysku opakowań w latach 2024-2025:

Rok wydania decyzji	Rok zaległości	Kwota zaległości z tytułu opłaty produktowej [zł]	Ostateczność/ odwołanie
2024	2018	381 064 649	Uchylenie decyzji i umorzenie postępowania przez GIOŚ

² pod uwagę wzięto wszystkie wydatki z rozdziału 90002 klasyfikacji budżetowej wydatków; związki międzygminne wg siedziby (na podstawie <https://www.gov.pl/web/finanse/sprawozdania-budzetowe>)

2025	2019	24 003 527	Ostateczna
2025	2019	0	Umorzenie postępowania na skutek uchylecia przez GIOŚ decyzji na kwotę 101 388 163 zł
2025	2019	82 305 077	Wydanie ponownej decyzji po uchyleniu przez GIOŚ decyzji na kwotę 702 346 522 zł; postępowanie odwoławcze w GIOŚ
2025	2020	25 372 032	Ostateczna
2025	2020	120 369 001	Uchylenie przez GIOŚ do ponownego rozpatrzenia; zawieszenie postępowania
2024	2020	537 247 949	Postępowanie odwoławcze w GIOŚ
2025	2021	20 719 461	Ostateczna
2025	2021	61 032 893	Uchylenie przez GIOŚ do ponownego rozpatrzenia; zawieszenie postępowania
2024	2021	2 667 627	Postępowanie odwoławcze w GIOŚ
2025	2022	8 797 285	Ostateczna

Zgodnie z art. 53 ust. 4a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 grudnia 2025 r., w przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości, w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie ust. 2 lub 2a, marszałek województwa unieważniał, w drodze decyzji wydawanej z urzędu, dokumenty DPR lub EDPR, w odniesieniu do których wykazano niezgodność informacji dotyczących zagospodarowania odpadów opakowaniowych zawartych w tych dokumentach ze stanem faktycznym. Przestanką unieważnienia dokumentów DPR/EDPR było stwierdzenie rażących nieprawidłowości „w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie ust. 2 lub ust. 2a” – a więc bezpośrednio po przeprowadzeniu takich właściwych czynności przez marszałka województwa. Przepis ten wskazywał na brak możliwości wykorzystania przez marszałka województwa materiałów dowodowych zgromadzonych przez inne organy kontrolne, tj. Krajową Administrację Skarbową, Głównego Inspektora Ochrony Środowiska albo Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska. Przeprowadzenie odrębnej kontroli przez marszałka województwa nie zawsze znajdowało uzasadnienie. Wymóg przeprowadzenia odrębnej kontroli przez marszałka województwa, która tylko potwierdzała fakty udokumentowane w trakcie kontroli przeprowadzonej przez inne organy, nie był efektywny i zwiększał ryzyko przedawnienia zaległości z tytułu opłaty produktowej, przekładał się na konieczność dodatkowego obciążenia przedsiębiorcy trudnościami organizacyjnymi związanymi

z dodatkową kontrolą. Zagadnienie to miało szczególne znaczenie po pierwsze, w przypadku nieprawidłowości polegającej na niedopełnieniu obowiązku udostępnienia marszałkowi województwa wystawionych dokumentów (art. 23 ust. 10 i art. 24 ust. 9 ww. ustawy) w celu wydłużenia okresu zidentyfikowania nieprawidłowości. Po drugie w przypadku podmiotów, które rozpoczynają działalność polegającą na wystawianiu nierzetelnych DPR/EDPR i kończących ją przed upływem terminu 3 lat, wyznaczającego częstotliwość przeprowadzania kontroli przez marszałków województw.

Ministerstwo Klimatu i Środowiska podjęło działania mające na celu zmianę brzmienia art. 53 ust. 4a ww. ustawy przez wykreślenie wyrazów „w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie ust. 2 lub 2a”, które weszły w życie w dniu 31 grudnia 2025 r. Zmiany te umożliwią korzystanie w procedurze unieważniania dokumentów DPR i EDPR z informacji uzyskanych w inny sposób, w szczególności w ramach kontroli prowadzonych przez organy ścigania, organy Krajowej Administracji Skarbowej, Głównego Inspektora Ochrony Środowiska albo Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska, a także w ramach czynności kontrolnych, o których mowa w art. 10b ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o inspekcji ochrony środowiska.

W związku z powyższym w przypadku systemów ROP dla opakowań dalsze uszczelnianie systemu, który nie funkcjonuje w sposób prawidłowy, nie jest uzasadnione, niemniej jednak rozważano dwa alternatywne modele systemu ROP dla opakowań – pierwszy, w którym na rynku funkcjonowałyby wiele konkurujących ze sobą PRO, oraz drugi model, w którym rolę PRO pełniłaby państwowa osoba prawna.

3. Informację, czy w kontekście OSR rozważono alternatywne podejścia lub narzędzia, które mogłyby poprawić efektywność wydawania i weryfikacji dokumentów typu DPR/EDPR (np. na bazie doświadczeń innych państw UE lub możliwości technicznych integracji z systemem BDO). Jeśli tak to, dlaczego rozwiązania te nie zostały wskazane jako możliwe do zastosowania.

Polska jest jedynym państwem w UE, które opiera system ROP na mechanizmie DPR i EDPR. Podobny system funkcjonuje jedynie w Wielkiej Brytanii, która także przeprowadza reformę systemu ROP dla opakowań.

Brytyjski system ROP dla opakowań opierał się głównie na mechanizmie dowodów recyklingu PRN i PERN. Producenci, aby spełnić swoje obowiązki, kupowali odpowiednią liczbę tych dokumentów od akredytowanych recyklerów lub eksporterów – każdy dokument potwierdzał recykling 1 tony odpadów opakowaniowych. System miał charakter rynkowy (handel certyfikatami) i stanowił podstawowy sposób finansowania recyklingu, ale był krytykowany m.in. za niskie pokrycie kosztów (producenci finansowali tylko ok. 10% systemu) i ograniczoną przejrzystość. Zmieniony system EPR został opracowany w wyniku serii konsultacji przeprowadzonych w latach 2019–2023. Duży producenci opakowań (osiągający obroty w wysokości 2 mln funtów i przetwarzający ponad 50 ton opakowań rocznie) muszą uiszczać opłaty w oparciu o ilość i rodzaj dostarczanych przez nich opakowań przeznaczonych do użytku domowego. Opłaty te są przekazywane władzom lokalnym za pośrednictwem PackUK. W pierwszym roku (2025–2026) producenci będą płacić stałe opłaty podstawowe za tonę materiału. Odzwierciedlają one średnie koszty przetwarzania i recyklingu i nie są korygowane pod kątem możliwości recyklingu. Od drugiego roku (2026–2027) opłaty będą dostosowywane w oparciu o stopień recyklingowości, przy użyciu systemu ocen czerwony–pomarańczowy–zielony (RAG). Opakowania ocenione na

zielono będą podlegały niższym opłatom, natomiast opakowania ocenione na czerwono będą obciążone wyższymi opłatami³.

Z początkiem 2026 r. Ministerstwo Klimatu i Środowiska wdrożyło mechanizm wystawiania dokumentów DPR/ERPR za pośrednictwem Bazy Danych o Odpadach, zmierzający do poprawy efektywności weryfikacji tych dokumentów. Przedmiotowy moduł, po stosownym dostosowaniu będzie wykorzystany do realizacji obowiązków sprawozdawczych zgodnie z przepisami projektu UC100. Z przyczyn wskazanych w punktach poprzedzających, Ministerstwo Klimatu i Środowiska w kontekście OSR nie rozważyło przedmiotowego mechanizmu jako alternatywnego podejścia do reformy systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

4. Czy ministerstwo analizowało poziom nakładów na uszczelnienie w stosunku do możliwych do uzyskania korzyści w wariacie z pozostawieniem DPR oraz w zaproponowanym wariacie z centralnym podmiotem.

Ministerstwo Klimatu i Środowiska nie analizowało poziomu nakładów na uszczelnienie w stosunku do możliwych do uzyskania korzyści w wariacie z pozostawieniem DPR w wariacie z centralnym podmiotem.

5. Czy ministerstwo zakłada, że likwidacja DPR istotnie zmniejszy (a nie tylko przesunie w inne miejsce) nieprawidłowości na rynku, a jeśli tak to w jakim stopniu? Na czym ministerstwo opiera takie ewentualne założenia?

Ministerstwo Klimatu i Środowiska nie zakłada, że sama likwidacja DPR istotnie zmniejszy nieprawidłowości na rynku, bowiem nieprawidłowości w funkcjonowaniu obecnego systemu ROP będą mogły zostać ograniczone wyłącznie przez wprowadzenie nowego modelu ROP, w którym producenci będą ponosili pełną odpowiedzialność za wprowadzane do obrotu produkty w opakowaniach oraz finansowali zbieranie i zagospodarowanie odpadów powstałych z tych produktów.

Z wyrazami szacunku

Anita Sowińska
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:
Departament Spraw Parlamentarnych, KPRM

³ <https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP-10352/CBP-10352.pdf>